

ни работи. Още когато билъ на сиска, той никакъ не искалъ и устата си да допрѣ до чужда боска, а само отъ майка си сисалъ. И чудѣли се родителитѣ му на туй необикновено нѣщо у него. Тѣ вѣрвали, че туй дѣте ще стане нѣкакъвъ забѣлѣжителенъ човѣкъ, нѣ пакъ никому не казвали за това, а пазѣли го въ тайна. Вижда се, че самъ-си Богъ така билъ наредилъ, щото да не би дѣтето на тѣзи благочестиви родители, покрай млѣкото отъ чужди майки, да се привикне на нѣкоя лошавина още отъ пелени.

Когато Костадинъ станѣлъ на седемъ години, той захванѣлъ да ходи на училище и да се учи на книга. Въ това врѣме прѣзъ една нощъ сънувалъ чуденъ сънъ. Като се събудилъ, разказалъ го на родителитѣ си:

— Войвода нѣкой си събра всичкитѣ моми отъ нашия градъ и ми рече: „избери отъ тѣзи моми, която най-много харесвашъ, и тя ще те придружава на всеѣждѣ прѣзъ цѣлия ти животъ“, — почнѣлъ Костадинъ. — Азъ харесахъ една отъ тѣхъ, която бѣше най-хубава и най-добра отъ всичкитѣ: лицето ѝ свѣтѣше като слънце и бѣше украсена съ всеѣкакви скъпоцѣнности. Тя се наричаше София — довърши разказването на съна си Костадинъ.

Родителтѣ му изслушали го и се позамислили, като едно врѣме Иосифовитѣ родители — надъ чуднитѣ негови сънища. И разбрали Костадиновитѣ родители, че Богъ ще го надари съ дълбока мъдрость, която ще го прослави въ живота му, защото името „София“ е грѣцко и на български значи мъдрость. И захванѣли тѣ да го въспитаватъ много добрѣ и да го учѣтъ